

РЕШЕНИЕ

№ 359

гр. Пловдив, 13.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев
Членове: Стоян Ат. Германов
Христо В. Симитчиев

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
като разгледа докладваното от Станислав П. Г. Въззивно търговско дело № 20225001000357 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 258 - 273 от ГПК и чл. 378 от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба вх. № 263013/18.03.2022 г. от И.В.И. ЕГН *****, Д. М. ИЛ. ЕГН ***** и В.И. И. ЕГН ***** против решение № 260063/25.02.2022 г., постановено по т. д. № 1001/2019 г. по описа на ОС – Пловдив в частите, както следва:

- с която е отхвърлен иска на И.В.И. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл. *, вх. А, ет. 5, ап. 13 за осъждане на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на ищеца сумата над присъдения размер от 120 000.00 лева до пълния предявен размер от 200 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на В.И. И., в резултат на ПТП от 16.06.2019 г., в гр. П., причинено от С. И. Д., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***;

- с която е отхвърлен иска на Д. М. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл. *, вх. А, ет. 5, ап. 13 за осъждане на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на ищеца сумата над присъдения размер от 45 000.00 лева до пълния предявен размер от 200 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на В.И. И., в резултат на ПТП от 16.06.2019 г., в гр. П., причинено от С. И. Д., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***;

- с която е отхвърлен иска на В. ИЛК. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ул. „С.“ №

2, ет. 7, ап. 20 за осъждане на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на ищеца сумата от 50 000.00 лева, частичен иск от 150 000.00 лева, представляващ обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на В.И. И., в резултат на ПТП от 16.06.2019 г., в гр. П., причинено от С. И. Д., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***, както и в частта за разноските.

Жалбоподателите молят съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното в съответните части и да уважи исковите претенции в пълните предявени размери. Претендират разноски.

Ответникът счита, че въззивната жалба е неоснователна. Претендира разноски.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното:

Обективно съединени икове с правна квалификация чл. 432 във връзка с чл. 493 от КЗ и чл. 86 от ЗЗД.

Предявени от И.В.И. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл.*, вх. А, ет. 5, ап. 13, Д. М. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл.*, вх. А, ет. 5, ап. 13 и В.И. И. ЕГН ***** от гр. П., ул. „С.“ № 2, ет. 7, ап. 20 против „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК ***.

Ищец И.В.И. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл.*, вх. А, ет. 5, ап. 13 моли съда да постанови решение, с което да осъди „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати сумата от 200 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на В.И. И., в резултат на ПТП от 16.06.2019 г., в гр. П., причинено от С. И. Д., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***. Претендира разноски.

Ищец Д. М. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл.*, вх. А, ет. 5, ап. 13 моли съда да постанови решение, с което да осъди „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на ищеца сумата от 200 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на В.И. И., в резултат на ПТП от 16.06.2019 г., в гр. П., причинено от С. И. Д., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***. Претендира разноски.

Ищец В. ИЛК. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ул. „С.“ № 2, ет. 7, ап. 20 моли съда да постанови решение, с което да осъди „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати сумата от 50 000.00 лева, частичен иск от 150 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на В.И. И., в резултат на ПТП от 16.06.2019 г., в гр. П., причинено от С. И. Д., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***. Претендира разноски.

Ответникът не признава исковите. Претендира разноски.

В исковата молба се твърди, че на 16.06.2019 г., в гр. П., на кръстовището между бул. „Р.“ и бул. „Ш.“, водачът на л.а. „С.“, с рег. № ***, С. И. Д., е преминал на червен

сигнал на светофарната уредба и е причинил ПТП в резултат на което пешеходецът В.И. И., пресичащ на пешеходна пътека, е починал. От това деяние са им причинени значителни неимуществени вреди от загубата на своя син и брат.

Видно от удостоверение за съпруга и родствени връзки № 140043736/21.06.2019 г. (л. 23 от делото на ОС), И.В.И. е баща, Д. М. ИЛ. е майка, а В. ИЛК. ИЛ. е сестра на загиналото лице.

Видно от материалите по НОХД № 593/2020 г. по описа на ОС – Пловдив (приложено), с присъда, влязла в сила на 27.07.2021 г., С. И. Д. е признат за виновен за това, че на 16.06.2019 г., в гр. П., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***, е нарушил правилата за движение по пътищата и по непредпазливост е причинил смъртта на В.И. И..

Налице е хипотезата на чл. 300 от ГПК: установени са деецът, деянието - процесното ПТП, неговата противоправност и вината.

За установяване механизма на настъпване на процесното пътно-транспортно произшествие, както и на причинно-следствената връзка между процесното ПТП и настъпилата смърт на В. И. по делото са приети заключенията по съдебно-медицинска експертиза, изготвена от в. л. д-р Е.Б., съдебно-автотехническа експертиза, изготвена от в. л. инж. С.М. и повторна съдебно-автотехническа експертиза, изготвена от в. л. инж. Т.П..

Видно от заключението по СМЕ, което не е оспорено от страните, е налице причинно-следствена връзка както между травматични увреждания на тялото на починалия В. И. и възникналото ПТП, така и между травматичните увреждания и смъртта.

Заключенията и по двете САТЕ са аналогични и еднопосочни по отношение на приетия механизъм на настъпване на процесното ПТП и причините от техническа гледна точка за настъпването на ПТП. Съгласно тях най - вероятен е следният механизъм: водачът С. И. Д. е управлявал л. а. „С.“ по западното платно на бул. „Р.“ в гр. П., в посока от север на юг, като е приближавал кръстовището с бул. „Ш.“. В същото време пешеходеца В.И. И. се е намирал на разделителния остров между източното и западното платно на бул. „Р.“. В този момент светофарната уредба за пешеходците свети с червен сигнал. Когато л. а. „С.“ се е намирал на разстояние 87 - 88 м. преди да навлезе в кръстовището, сигналът на светофарната уредба се е променил от зелен сигнал за автомобила на жълт сигнал и след 3 сек. е светнал червен сигнал. В момента, в който е светнал червен сигнал на светофарната уредба, л. а. „С.“ се е намирал на разстояние 68 - 69 м. от мястото на удара и лекият автомобил все още не е навлязъл в кръстовището. Лекият автомобил, е навлязъл в кръстовището на червен сигнал на светофарната уредба. Когато същият се намира на около 41 - 42 м. от мястото на удара, пешеходецът В.И. И., е навлязъл по пешеходната пътека на западното платно на бул. „Р.“, при червен сигнал на светофарната уредба за пешеходци и при червен сигнал за автомобила. В този момент лекият автомобил все още не е бил навлязъл в кръстовището, като след 0,25 сек. от момента на навлизане на пешеходеца автомобилът е пресякъл северната граница на кръстовището. Около 0,85 сек. след навлизането в кръстовището, когато л. а. „С.“ се намира на разстояние 21,11 м. от мястото

на удара или около 1,10 сек. след навлизането на пешеходеца на платното, водачът на автомобила е реагирал и е задействал спирачната система, като в този момент пешеходеца В.И. И. е на разстояние 2,45 м. от мястото на удара. След 1,13 сек. е настъпил удар между лекия автомобил и пешеходеца В.И. И., който при така създамата се пътна ситуация е бил неизбежен. Ударът е настъпил в предната лява част на л. а. „С.“ и в дясната страна на пешеходеца. След удара пешеходецът е отхвърлен от автомобила и е паднал на платното за движение на мястото, отразено в протокола за оглед и видно от фотоалбума, а лекият автомобил е продължил движението си в първоначалната си посока и е спрял на мястото, отразено в протокола за оглед и видно от фотоалбума.

Според двете заключения по САТЕ (първоначално и повторно), основни причини за настъпилото произшествие от техническа гледна точка са:

- пешеходецът В.И. И. е предприел пресичане на западното платно за движение бул. „Р.“ на червен сигнал на светофарната уредба за пешеходци, на място по начин и в момент, който не е бил безопасен, без за да се съобрази с приближаващия се автомобил.;

- водачът на л. а. „С.“ С. И. Д. не е предприел спиране при смяната на сигнала на светофара от зелен на жълт и след това на червен, навлязъл е в кръстовището на червен сигнал и се е движел със скорост 67 км/ч, поради което е нямал техническа възможност да избегне удара, тъй като при движение със скорост 60 км/ч (включително и 50 км/ч), той би имал възможност да спре преди мястото на удара при своевременна реакция в момента на навлизане на пешеходеца по маркираната пешеходна пътека на пътното платно.

Към момента на процесното ПТП за л.а. „С.“ с рег. № *** е имало валидно сключена с ответното застрахователно дружество застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, обективирана в застрахователна полица № *** (л. 24 от делото на ОС).

Не е спорно, че ишците са предявили претенциите си за изплащане на обезщетение пред застрахователя.

В исковата молба се твърди, че като резултат от смъртта на В.И. И., причинена от процесното ПТП, на ишците са причинени значителни неимуществени вреди. Те са съкрушени от загубата на своя син и брат, който е бил на 34 години. Семейството е било сплотено, между тях са били установени силни връзки на обич и подкрепа. Изпитват силна болка от внезапната смърт на своя родственик. Твърдят, че с неговата смърт са прекъснати установените в семейството силни връзки на обич и подкрепа. Ишците И. и Д. И.и са загубили смисъл в своя живот, че тяхната загуба е неизмерима, защото в лицето на своя син родителите са виждали един изключителен човек, отдаден на своите близки, изпълнена с желание за бъдещи успехи и сбъждане на планове за пълноценен живот; че смъртта му води до загуба на постоянна подкрепа в живота и те трябва да живеят без неговата помощ и обич; че се чувстват несигурни с оглед загубата на опора и материалната подкрепа от техния син в една по-напреднала тяхна старческа възраст. Твърдят, че изпитваната болка от смъртта на техния син не би могла да бъде преодоляна, че са съкрушени и отчаяни от неговата смърт, станали са затворени и отчуждени от заобикалящия ги свят, ограничили са своите социални

контакти и нямат желание да се виждат на сбирки със свои приятели. Ищец В.И. твърди, че приживе между нея и брат и е била установена особено силна връзка, надхвърляща по интензитет обикновената връзка между брат и сестра, двамата били неразделни, оказвали си взаимна както морална, така и финансова подкрепа. Твърди, че много тежко преживява смъртта на своя брат, че е съкрушена и няма желание да се вижда с приятели и близки, че всичко и напомня за нелепата загуба на жизнения и брат.

Както вече беше посочено И.В.И. и Д. М. ИЛ. са родители на загиналото лице. Извън нормалното разбиране за човешките отношения е родители да погребат дете. Няма житейска или правна сила, която да възмежди родители за смъртта на дете, независимо от неговата възраст. Тази загуба е за цял живот и е свързана с постоянни негативни изживявания, с които може и да се свикне, но не могат да бъдат преодоленни.

Видно от показанията на свидетели П. и Г. И., ищец В.И. е било силно разстроена от смъртта на нейния брат.

Налага се общият извод, че е осъществено пълно и главно доказване на елементите от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД във връзка с чл. 432, ал. 1 от КЗ и чл. 380 от КЗ.

Налице е противоправно поведение от страна на водача на процесното МПС, вреди и причинна връзка. Не се спори относно наличието на застрахователно правоотношение.

Спорът е относно размера на обезщетението за причинените неимуществени вреди.

Ответникът прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, изразяващо се в това, че починалият е навлязъл внезапно на пътното платно, без да съобразява поведението си с приближаващото превозно средство.

За да е налице каквото и да е съпричиняване от страна на пострадалия е необходимо да е установен конкретен принос от негова страна, без който не би се стигнало до неблагоприятния резултат.

Видно от двете заключения на авто-техническите експертизи, пострадалият е навлязъл на платното за движение без да се съобрази с приближаващия автомобил и при червен сигнал на светофарната уредба за пешеходците. Когато пострадалият е навлязъл на пътното платно, лекия автомобил се е намирал на 41 - 42 м. от мястото на удара. Следователно пешеходецът е имал възможност и е бил длъжен да съобрази поведението си с движението на лекия автомобил, още повече че светофарната уредба на пешеходния светофар е била червен сигнал . за него е имало забрана да навлиза на пътното платно. Обстоятелството, че е на пешеходна пътека не може да мотивира извод, че пешеходецът е с предимство, тъй като се касае за кръстовище, регулирано от светофарна уредба, която в момента на ПТП е работела. И двете заключения по САТЕ са категорични в тази част, изводите на вещите лица почиват на обективни данни – анализ въз основа на видеозаписите от камерите за наблюдение на пътния трафик. Изводите и на двамата експерти съвпадат

напълно относно механизма на настъпване на процесното ПТП и основните причини за него.

Показанията на св. Н. не могат да мотивират извод, че пешеходецът е навлязъл на зелен сигнал. Свидетелят заявява, че не е видял навлизането на пострадалия на пътното платно, не е видял, че пешеходецът е започнал да пресича на зелен сигнал, а само предполага, че е било така, защото му се струва логично, с оглед местоположението на свидетеля на кръстовището и какъв сигнал е показвал светофарът, който свидетелят е наблюдавал.

Съгласно чл. 119, ал. 5 от Закона за движение по пътищата, при пътнотранспортно произшествие с пешеходец на обозначена пътна маркировка "пешеходна пътека", когато водачът е превишил разрешената максимална скорост за движение или е нарушил друго правило от ЗДвП, имащо отношение към произшествието, пешеходецът не се счита за съпричинител за настъпване на съответното произшествие.

В случая водачът е извършил поредица от нарушения на ЗДвП (превишена скорост, навлизане в кръстовище на червен светофар), поради което и независимо от установената фактическа обстановка за действията на загиналото лице, направеното възражение за съпричиняване е неоснователно.

Съгласно т. III.2. от Постановление № 4 от 25.05.1961 г. на Пленума на ВС, кръгът на лицата, което имат право на неимуществени вреди се определя от съда по справедливост и обхваща най-близките роднини, като низходящите, възходящите и съпруга.

В мотивите на Постановление № 5 от 24.11.1969 г. на Пленума на ВС е изяснено, че право на неимуществени вреди имат и лица извън посочените в т. III.2. от Постановление № 4 от 25.05.1961 г. на Пленума на ВС, когато между тях и загиналото лице са били създадени отношения, сходни с тези, посочени в цитираната точка: низходящите, възходящите и съпруга.

Съгласно т. 1 от ТР № 1/2016 г. от 21.06.2018 г., постановено по т. д. № 1/2016 г. на ОСГТНК на ВКС, материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.05.1961 г. и Постановление № 5 от 24.11.1969 г. на Пленума на ВС, и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди.

В мотивите на тълкувателното решение е посочено, че особена близка привързаност може да съществува между починалия и негови братя и сестри, баби/дядовци и внуци, предвид на това, че в традиционните за българското общество семейни отношения братята и сестрите, съответно бабите/дядовците и внуците, са част от най-близкия родствен и семеен кръг, като връзките по между им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Формалната връзка на родство обаче не е

достатъчно, за да обоснове основание да се направи изключение и да се присъди обезщетение, а е необходимо да бъде установено, че поради конкретни житейски обстоятелства привързаността между починалия и лицата от разглеждания родствено кръг /братя и сестри, баби/дядовци и внуци е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка.

Ищци И.В.И. и Д. М. ИЛ. попадат сред лицата, имащи право на обезщетение.

Видно от показанията на свидетели П. и И., И.И. и Д.И. са били в близки отношения с починалия В. И.. Живеели са в едно домакинство и синът им е полагал ежедневни грижи за тях, особено за баща си, който е с ниски доходи и заболявания.

При определяне размера на обезщетението за понесените от ищите неимуществени вреди съдът, въз основа на събраните по делото доказателства и на основание чл. 52 от ЗЗД, взе предвид, че в случая се касае за най-тежката неимуществена вреда – безвъзвратна загуба на любим човек.

Безспорно смъртта на В. И. е причинила мъки и страдания на ищите. Изключително тежко ако въобще е възможно за един родител да преживее своето дете и да стане свидетел на неговата смърт. При определяне на размера на обезщетението съдът съобрази обективни и доказани по делото факти: възрастта на починалия (34 години), в която човек е изключително активен и трудоспособен, възрастта на ищите, близките им отношения с починалия, невъзвратимостта на загубата. Неимуществените вреди от загубата на дете са неизмерими с пари – какъвто и размер на обезщетение да бъде определен, той няма да компенсира вредата. Размерът на обезщетението не е стойността на човешкия живот, нито оценява загубата на ищите. За целите на реализиране на отговорността обаче следва да бъде определен размер на задължението, съобразен с критерия за справедливост. Този критерий включва освен обективно установените по делото факти и обществената мяра за справедливост, произтичаща от конкретните икономически условия.

Ето защо и при приложението на чл. 162 от ГПК и чл. 52 от ЗЗД, въззивният съд намира, че сумата от по 150 000.00 лева е най-справедлив общ паричен еквивалент на интензитета на причинените неимуществени вреди за всеки от двамата ищци.

Както вече беше посочено, съдът намира, че на ищец И.В.И. се дължи обезщетение от общо 150 000.00 лева.

Не до тези правни изводи е достигнал първоинстанционният съд, поради което обжалваното решение, в тази част, следва да бъде отменено над присъдения размер от 120 000.00 лева до размера от 150 000.00 лева и да бъде осъден ответника да заплати на ищец И.В.И. още 30 000.00 лева, а в останалата обжалвана част следва да бъде потвърдено.

Както вече беше посочено, съдът намира, че на ищец Д. М. ИЛ. се дължи обезщетение от общо 150 000.00 лева.

Няма спор, че на Д. М. ИЛ. е била изплатена от ответника сумата от 75 000.00 лева. При това положение размерът на обезщетението, което следва да бъде присъдено е

75 000.00 лева.

Не до тези правни изводи е достигнал първоинстанционният съд, поради което обжалваното решение следва да бъде отменено над присъдения размер от 45 000.00 лева до размера от 75 000.00 лева и да бъде осъден ответника да заплати на ищец Д. М. ИЛ. още 30 000.00 лева, а в останалата обжалвана част следва да бъде потвърдено.

За установяване твърденията на ищцата В.И. за съществуването на особена близка емоционална връзка с починалия и понесените от нея неимуществени вреди вследствие на неговата смърт са допуснати гласни доказателства.

Видно от показанията на свидетел Н. П. (л. 154 от делото на ОС), тя познава В. от около 4 години, живели заедно в една квартира и е приятелка на В.. Дватамата били много близки, чували се редовно, почти всеки ден, помагали си. В. и В. не живеели в едно домакинство към момента на инцидента. Тя била омъжена, имала семейство и работа.

Видно от показанията на свидетел Г. И. (л. 155 от делото на ОС), той е чичо на В. и В.. След смъртта на брат и тя се стопила, отслабнала със сенки под очите.

От показанията на разпитаните свидетели не се установяват отношения, различаващи се по съдържания от нормалните отношения между брат и сестра. Между двамата е имало отношения на обич, привързаност, разбирателство и взаимопомощ. Установява се, че ищцата е понесла тежко новината за смъртта на брат си.

Свидетелите говорят за типичните за българските традиции отношения в семейството, за характерните прояви на съпричастност, грижа и подкрепа към членовете на семейството в широк кръг, но не разкрива изключителност на връзката между брат и сестра.

От показанията на свидетелите не може да се установи, че за ищцата В.И. са били налице конкретни житейски обстоятелства, които са причина обичайно съществуваща между братя и сестри привързаност да е станала толкова изключителна. Между В.ва и починалия са съществували близки отношения, тя е понесла тежко новината за неговата смърт, понастоящем продължава да тъгува за своя починал брат. Но посоченото не мотивира извод, че между В. ИЛК. ИЛ. и загиналото лице са били създадени отношения, сходни с тези с възходящите, както и да са налице преживени от И. страдания от смъртта на брат и, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка

Следователно претенцията на ищец В. ИЛК. ИЛ. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

До тези правни изводи е достигнал и първоинстанционният съд, поради което обжалваното решение, в тази част, следва да бъде потвърдено.

С оглед горното и на основание чл. 78 от ГПК следва да бъде осъден И.В.И. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл.*, вх. А, ет. 5, ап. 13 да заплати на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** сумата от 192.00 (сто деветдесет и два) лева, представляваща разноски пред двете инстанции по съразмерност.

С оглед горното и на основание чл. 78 от ГПК следва да бъде осъдена Д. М. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл.*, вх. А, ет. 5, ап. 13 да заплати на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** сумата от 288.75 (двеста осемдесет и осем лева и 75 стотинки), представляваща разноски пред двете инстанции по съразмерност.

С оглед горното и на основание чл. 78 от ГПК следва да бъде осъдена В. ИЛК. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ул. „С.“ № 2, ет. 7, ап. 20 да заплати на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** сумата от 770.00 (седемстотин и седемдесет) лева, представляваща разноски пред двете инстанции.

С оглед горното следва да бъде осъдено „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на адвокат М.И. Б., член на АК – П., личен номер ***** в качеството на пълномощник на И.В.И. ЕГН *****, сумата от 4 530.00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата, за производството пред двете инстанции.

С оглед горното следва да бъде осъдено „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на адвокат М.И. Б., член на АК – П., личен номер ***** в качеството на пълномощник на Д. М. ИЛ. ЕГН *****, сумата от 2 780.00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата, за производството пред двете инстанции.

С оглед горното и поради обстоятелството, че ищите И.В.И. и Д. М. ИЛ. са освободени от заплащането на държавна такса, следва да бъде осъдено „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати в полза на Държавата, по сметка на Апелативен съд – Пловдив сумата от 3 600.00 лева, представляваща дължима държавна такса за двете инстанции по отношение сумите, присъдени с настоящото решение.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260063/25.02.2022 г., постановено по т. д. № 1001/2019 г. по описа на ОС – Пловдив в частта, с която е отхвърлен иска на И.В.И. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл.*, вх. А, ет. 5, ап. 13 за осъждане на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на ищеца сумата над присъдения размер от 120 000.00 лева до размера от 150 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на В.И. И., в резултат на ПТП от 16.06.2019 г., в гр. П., причинено от С. И. Д., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***; с която е отхвърлен иска на Д. М. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл.*, вх. А, ет. 5, ап. 13 за осъждане на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на ищеца сумата над присъдения размер от 45 000.00 лева до размера от 75 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на В.И. И., в

резултат на ПТП от 16.06.2019 г., в гр. П., причинено от С. И. Д., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***, както и в частта за разноските и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на И.В.И. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл. *, вх. А, ет. 5, ап. 13 сумата от още 30 000.00 (тридесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на В.И. И., в резултат на ПТП от 16.06.2019 г., в гр. П., причинено от С. И. Д., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***.

ОСЪЖДА „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на Д. М. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т.“, бл. *, вх. А, ет. 5, ап. 13 сумата от още 30 000.00 (тридесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на В.И. И., в резултат на ПТП от 16.06.2019 г., в гр. П., причинено от С. И. Д., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260063/25.02.2022 г., постановено по т. д. № 1001/2019 г. по описа на ОС – Пловдив в частта, с която са отхвърлени иските на И.В.И. ЕГН ***** и на Д. М. ИЛ. ЕГН ***** за осъждане на „З.“ АД, ЕИК *** за заплащане на сумите над 150 000.00 лева до пълния предявен размер от 200 000.00 лева.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260063/25.02.2022 г., постановено по т. д. № 1001/2019 г. по описа на ОС – Пловдив в частта, с която е отхвърлен иска на В. ИЛК. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ул. „С.“ № 2, ет. 7, ап. 20 за осъждане на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати сумата от 50 000.00 лева, частичен иск от 150 000.00 лева, представляващ обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на В.И. И., в резултат на ПТП от 16.06.2019 г., в гр. П., причинено от С. И. Д., при управлението на л. а. „С.“, с рег. № ***, както и в частта, с която „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** е осъдено да заплати в полза на бюджета на Съдебната власт, по сметка на Окръжен съд - Пловдив, държавна такса в размер на 6 600.00 (шест хиляди и шестстотин) лева и възнаграждение за вещи лица по допуснати СМЕ и САТЕ, в общ размер на 246.00 (двеста четиридесет и шест лева) за производството по т. д. № 1001/2019 г. по описа на Окръжен съд-Пловдив.

ОСЪЖДА „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** заплати в полза на Държавата, по сметка на Апелативен съд – Пловдив сумата от 3 600.00 (три хиляди и шестстотин) лева, представляваща дължима държавна такса за двете инстанции по отношение сумите, присъдени с настоящото решение.

ОСЪЖДА „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на адвокат М.И. Б., член на АК – П., личен номер ***** в качеството на пълномощник на И.В.И. ЕГН *****, сумата от 4 530.00 (четири хиляди петстотин и тридесет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата за производството пред двете инстанции.

С оглед горното следва да бъде осъдено „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** да заплати на адвокат М.И. Б., член на АК – П., личен номер ***** в качеството на

пълномощник на Д. М. ИЛ. ЕГН *****, сумата от 2 780.00 (две хиляди седемстотин и осемдесет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата за производството пред двете инстанции.

ОСЪЖДА И.В.И. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т“, бл. *, вх. А, ет. 5, ап. 13 да заплати на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** сумата от 192.00 (сто деветдесет и два) лева, представляваща разноси пред двете инстанции по съразмерност.

ОСЪЖДА Д. М. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ж. к. „Т“, бл. *, вх. А, ет. 5, ап. 13 да заплати на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** сумата от 288.75 (двеста осемдесет и осем лева и 75 стотинки), представляваща разноси пред двете инстанции по съразмерност.

ОСЪЖДА В. ИЛК. ИЛ. ЕГН ***** от гр. П., ул. „С.“ № 2, ет. 7, ап. 20 да заплати на „З.“ АД - С., бул. „Х.К.“ № 43, ЕИК *** сумата от 770.00 (седемстотин и седемдесет) лева, представляваща разноси пред двете инстанции.

Преписи от решението да бъдат връчени на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в частта относно обезщетението за неимуществени вреди, в едномесечен срок от съобщаването, при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК, пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____